

1899-udgaven i forhold til 1890-udkastet. Grønt: tilføjelser i 1899. Rødt: udstregninger i 1899

Naar Vildgæssene trækker forbi

En skitseret Fortælling

I:

Adolf hed en agtværdig Mand og Familiefader, der ernærede sig som Kontorchef i et af Ministerierne. Som saa mange andre retskafne Ægtemænd, ~~der foretrækker~~ foretrak han landlig Fred og Ensomhed for den store Bys ~~Ufred og~~ Tummel, ~~levede han~~ og boede af den Grund ude paa en af de frederiksbergske Villaveje i et lille eenetages Hus bag en hvidmalet Stakitlaage med og en dertil hørende Have, der var saa stor, at tre Mennesker meget godt kunde opholde sig i den paa én Gang.

Villaen hed Mon Coeur og indeholdt – som Adolf ~~nu i elleve Aar vittigt havde sagt~~ ufravigeligt udtrykte sig – fem smaa Hjørterum, "rigtig hyggelige". ~~Havde han Fremmede, glemte han aldrig at tilføje, at hvor der er Hjørterum o.s.v.~~

~~Iøvrigt var~~ Den laa lidt langt fra Venner og Bekendte, men hverken Adolf ~~ingenlunde~~ eller hans Kone var af dem, der bortødslede Tiden i Selskabslivet. ~~Han fortrak~~ De foretrak at tilbringe Aftenerne i Hjemmet, hvor ~~han de~~ sad og læste højt for sin Kone hinanden af en god, eller anden sund, helst belærende Bog, en historisk Roman eller en belærende Rejsebeskrivelse. Undertiden spillede de ogsaa et Parti Bezigue, inden de gik i Seng, – dog gik det ikke ofte paa, og i hvert Fald blev Spillet ~~sjælden aldrig~~ af lang Varighed, ~~da fordi~~ Leopoldine ikke godt taalte at tabe.

Men dette var ogsaa omtrent hendes eneste Fejl i Adolfs Øjne. Han var en lykkelig Mand.

Hver Morgen kunde man se hans lille, runde Skikkelse spasere ind ad Gammel Kongevej paa Vejen til Kontoret. Han holdt i Haanden sin tiaarige Datter, ~~hvem som~~ han hver Dag fulgte til Skolen hendes Skole; og ~~her udenfor~~ Skoleporten tog han Afsked med hende under en lille-, hjørterørende Scene, der fik ~~forbispaserende~~ forbigaaende gamle Damer til at vende sig af Glæde. Saa gik han med forstærkede Skridt videre ind i Byen, spredende Ærefrygt omkring sig med sin store, hemmelighedsfulde hemmelighedsfuldt udseende Dokumentmappe, der indeholdt hans beskedne Smørrebrødsfrokost, den friske Morgenberlinger og et Par ovntørrede Sokker.

~~Udenfor en Instrumentmagerbutik i Frederiksberggade studerede han Termometret; hvorpaa han begav sig til sin ansvarsfulde Gærning.~~

Saaledes var den agtværdige Mand Adolf. –

II:

En Dag, da han vendte hjem efter at have tilbragt det reglementerede Antal Timer paa sin Kontorstol under med en velgørende Følelse af at udfylde sin Plads her i Verden, at være en Pryd for sin Stand, sit ~~Familienavn~~ Familjenavn til Ære, sine Børn et efterlevelselsværdigt Eksempel, fandt han paa sit Skrivebord et Brev fra sin Barndomsven Feliks.

Denne ~~en Læge~~ var ogsaa Ægtemand og ~~dertil en anset Læge, der~~ havde, trods et temmelig uregelmæssigt Ungdomsliv—, efterhaanden ~~havde erhvervet sig generhvervet~~ sine Medborgeres Agtelse og ~~skaffet sig~~ en indbringende Praksis ~~paa Østerbro.~~

~~. Dog gjorde~~ Synet af Vennens Haandskrift ~~gjorde den agtværdige~~ Adolf lidt urolig. ~~Først, og først~~ efter at have forvissat sig om, at han var alene i ~~Stuerne~~ ~~Stuen~~, skar han Brevet op ~~med sin Pennekniv. De enkelte, smaa~~ og læste det. ~~De – forøvrigt ret uskyldige~~ – Udskejelser, han endnu af og til i ~~Hemmelighed~~ tillod sig, forledtes han nemlig til af denne Ven, der fra sine ~~raske~~ Ungkarledage havde bevaret en Forkærlighed for smaa Restaurations-Middage og lange L'hombreaftener med høje Beter og stærke Havannacigarer. Leopoldine kunde ~~derfor~~ heller ikke lide ham.

Men denne Gang ~~skrev Vennen i en alvorligere Anledning, var der andet paa Færde.~~ Adolf ~~maatte læse læste~~ Brevet tre Gange igennem, ~~før han førstod det, – og sank~~ saa ~~øverraskende var dets Indhold~~ ligblev ned paa en Stol.

~~Feliks Vennen~~ meddelte ham nemlig i et Par – ~~øjensynligt~~ ~~aabenbart~~ meget hastigt nedskrevne – Linjer, at han havde ~~afhændet sin Praksis og~~ ladet sig skille fra sin Kone ~~og havde afhændet sin Praksis~~, og at han endnu samme Aften rejste til Udlandet med "en "højtelsket Veninde". Han tilføjede, at dersom ~~han~~ — Adolf — vilde sige ham Farvel, kunde han ~~endnu~~ træffe ham paa Hotel X, indtil Klokken syv. Selv følte han Trang til, inden han rejste, at trykke sin gamle Vens Haand og mundtlig give ham nærmere Forklaring.

III.

~~Mens den bestyrtede, ja rent ud lamslaaede Adolf for fjerde Gang gennemlæste dette Brev~~ Efter at den første Bestyrtelse havde sat sig, dukkede følgende, halvglemte lille Begivenhed ~~pludselig~~ op ~~for hans~~ ~~Adolfs~~ Erindring-:

En Dag for et Par Uger siden ~~kom~~ var han og Feliks ~~kommen~~ gaaende gennem Løvstræde. I en Marskandiserbods Vindue, ~~over hvilket~~ ~~hvorover~~ der hang et Skilt med Navnet Isac Cohn, ~~fik de~~ ~~havde Feliks faaet~~ Øje paa et gammelt Sølvsmykke, ~~et norsk Arbejde, som de begge fandt meget smukt; og da Feliks netop var paa Jagt efter en eller anden lille Ting, som han kunde forære sin Kone til hendes nærforestaaende Fødselsdag, gik de straks forelskede sig i; og de var derfor gaaet derind for at forhøre om Prisen.~~

~~Butikken, der laa i en høj Stueetage, var et lille, kældermørkt var en kældermørk og muggent lugtende Rum~~ ~~Stue~~, overfyldt med alskens ~~henslængt~~ Skrammel, lige fra Violiner ~~og Kobberkar~~ til gamle, skimlede Støvler. ~~Dets Rummets~~ Uhygge forøgedes yderligere ved, ~~at der var saa mærkeligt – den mærkelige, næsten højtideligt – stille~~ ~~højtidelige Stilhed, der herskede~~ derinde, ~~og da de havde ventet et Par Minutter, uden at der viste sig nogen, besluttede de sig til at gaa.~~

~~I. Endnu efter flere Minutters Forløb havde der ingen vist sig; og de besluttede derfor at gaa. Men i~~ det samme – næsten som havde man ~~bare~~ ~~blot~~ biet paa dette Øjeblik –

~~bevægede~~bevægedes en falmet, ~~rød Damask~~~~mørkerød~~ Portiere sig i Baggrundens Mørke, og en ung, ~~sortøjet og~~ sorthaaret Pige, ~~der saa ud til at være~~øjensynlig Husets Datter, viste sig i Døraabningen, hvor hun blev staaende ganske stille—i halvt bortvendt, ~~med en hvid Kat paa Armen—~~Stilling og temmelig uvenligt spurgte ~~dem~~, hvad de ønskede.

Adolf havde ikke bevaret noget særdeles levende Billede af denne unge ~~Kvinde~~Pige. Han huskede akkurat ~~et Par kulmørke, bløde Øjne under svære Bryn,~~ en ~~blød~~meget rød Mund og et ~~særdeles~~ velformet Bryst ~~indesluttet~~ i et sort, ~~langtfratætssluttende, ikke helt~~ pletfrit Kjoleliv. Derimod erindrede han ~~nu ganske tydeligt, hvorledes,~~ at Feliks, da de atter ~~var komne~~var kommen ud paa Gaden, i høje Toner havde lovprist hendes Dejlighed, havde talt om hendes "vilde Skyhed", kaldt hende ganske ~~shakspearsk~~shakespearsk, en genfødt Jessica o.s.v.

~~Adolf var imidlertid vant til, at Vennen kom i Ekstase over kvindelig Skønhed, saa det var den Gang slet ikke faldet ham ind at lægge nogen Vægt paa disse begejstrede Udbrud. Nu slog den Tanke ham Og med ny Forfærdelse tænkte han nu paa, om det var muligt, at denne lille smudsige Jødetøs kunde være den, "højtelskede "højtelskte Veninde", som Brevet Vennen omtalte, og som altsaa var den egentlige Aarsag til den uhyggelige Katastrofe.~~

~~IV.~~

"Fra hvem fik du Brev?" spurgtes ~~der med et grovt Mæle hende fra Døren.~~

~~Det var~~ Leopoldine, der var kommen ind fra Køkkenet, og ~~som~~ nu stod ~~derhenne~~henne i Døren med det store Smækkeforklæde, der er den gode Husmoders ~~skønneste~~Pryd og Smykke.

Adolf ~~forfoer~~ op af fra sin Stol og gav sig til at løbe rundt i Stuen. Aldeles fortumlet – med Brevet i sin sammenknugede Haand – meddelte han sin Kone det oprørende Budskab.

~~"Har du kendt Mage til Vanvid!" raabte han med frembrydende Taarer i sine ærlige Øjne. "At forlade Kone og fire Børn ... efter otte Aars Ægteskab og i hans Alder!"~~

Leopoldine hørte til den Slags sjælsstærke Kvinder, der – naar det ikke netop gælder Tab i Kortspil eller en sønderslaaet Tallerken – under alle Livets Tilskikkelser bevarer ~~den~~ samme ~~ophøjede~~velgørende Sindslige vægt. Hun erklærede ~~rent ud~~, at hun aldeles ikke blev overrasket, og tilføjede ~~ærligt~~, at hun altid havde anset Feliks for en Skurk.

"Men dette er jo aldeles sindssvagt," blev Adolf ved at ~~skriger~~raabe op. "~~I~~At forlade Kone og fire Børn ... Og i hans Alder! ~~Med hans Praksis!~~ ... Og netop nu, da han saa ~~lykkeligt~~heldigt har fundet sin Bændelorms-Specialitet ... ~~er~~har begyndt at faa Navn, at ~~3~~gøre Karriere! Men det skal heller ikke ske. Lille Dina, sæt Sødsuppen paa Bordet! Jeg vil tale med ham. Denne Forbrydelse skal ikke fuldbyrdes. ~~... Lille Dina, sæt Suppen paa Bordet. Jeg~~Saasart vi har spist, vil ~~straks~~jeg gaa til ham!"

~~V.~~

Adolf traf sin Ven paa det i hans Brev angivne Hotelværelse, travlt optaget af at lægge den sidste Haand paa Indpakningen.

"Saa er det altsaa virkelig sandt!" udbød han straks ved Synet af de aabne Kufferter og ~~hele~~ det øvrige, brogede Rejseudstyr, der laa spredt omkring i Værelset.

Feliks var en høj, ~~rødmøsset, kraftigt~~rødmusset, stærkt bygget Mand, der ~~med sit store, blonde Overskæg~~ mere lignede en vendsysselsk Herremand end en københavnsk Specialist i Bændelorm. ~~Trods sine femogfyrretyve Aar var han desuden endnu en smuk Mand.~~ Naar Leopoldine og andre retskafne Hustruer aldrig havde kunnet lide ham, var det tildels, fordi de ~~var bange~~følte en instinktmæssig Frygt for ham. Navnlig holdt de ikke af hans Øjne, – et Par smaa, urolige Rotteøjne ~~med et Blik, der tindrede selv i Mørke,~~ tindrende af Livslyst og Mandsvilje.

"Tak, fordi du kom," sagde han og trykkede varmt ~~og længe~~ Vennens Haand. "Kom – sæt dig og lad os tale sammen; jeg har endnu et Kvarter. Du blev vel overrasket, kan jeg tænke!"

"Det er altsaa virkelig ~~din~~dit Alvor, Feliks! Du vil forlade din – –"

"Alt! Alt! Og ti Gange mere, om det forlangtes," afbrød han ham straks og lagde sin Arm om hans ~~Skulder~~Skuldre. "Fordøm mig ikke! Du ser her for dig det lykkeligste Menneske paa Jorden."

Adolf sank ned paa en Stol med Paraplyen mellem sine Knæ.

"Jeg forstaar dig ikke, Feliks! At du var letsindig, det vidste jeg, ... men dette! Endnu for fjorten Dage siden holdt du af din Kone, forguede du dine Børn ... og nu. Du himmelske Gud! Hvordan er dog dette sket?"

"Ja, forklar mig det, du! Hvordan sker Mirakler? ... At jeg gamle Mand endnu havde saa megen Lykke i Vente! Jeg forstaar det ikke selv! ... Nej, sig intet, Adolf! Det nytter ikke, at du vil ~~forfor~~ søge paa at tale mig til Fornuft. ~~Nu taaler jeg heller ikke mere! Jeg har haft slemme Dage, kan du vide, ... især for Børnenes Skyld. Men nu er det ovre. Ogsaa den, der har Børn, har jo dog en Ret til at blive lykkelig, ikke sandt? Og nu er det ovre ... Æmtrent!~~"

~~Han tilføjede det sidste Ord med halv Stemme, mens han trykkede Haanden for Panden, og lukkede et Sekund Øjnene.~~

"Vil du blot tillade mig et Spørgsmaal, Feliks? Den Dame, der ... saa fordomsfrit, vil jeg sige ... ledsager dig paa din Rejse, det ~~skulde er~~ da for Guds Skyld ikke ~~være~~ –"

"Jessica fra Løvstræde. Du har gættet rigtigt!"

Adolf sprang op.

"Men det er jo sindssvagt, Feliks! En Marskandiserdatter! En Jødepige!"

"Et Solens Barn – ja. En Omstrejfer-Natur, ligesom jeg selv. En stolt Vildfugl – du! – som jeg har faaet Lykke til at udfri af et skummelt Fangebur, og som derfor elsker mig! Hvad anden Forklaring kan jeg give? Nej, ... stille! Spørg ikke mere! Vi er paa hellig Grund her! ... Og jeg ~~ved~~veed jo ~~heller~~ intet selv!"

Adolf havde atter sat sig. ~~Han forstod, hvor ganske unyttigt det vilde være yderligere at forsøge at indvirke paa Feliks Beslutning.~~

"Og nu rejser du altsaa," sagde han, efter at de begge i et langt Minut havde været tavse. "For bestandig!?"

"Ja! Jorden brænder under mig her ... jeg maa bort! Som du kan vide, har jeg haft slemme Dage i den sidste Tid ... og frygtelige Nætter ... især for Børnenes Skyld. Men nu er det ovre. Ogsaa den, der har Børn, har dog en Ret til at blive lykkelig, ikke sandt? Og – som sagt – nu er det ovre! ... Omtrent!"

Han tilføjede det sidste Ord med halv Stemme, mens han strøg Haanden over Panden og et Sekund lukkede Øjnene.

"For min Kone og Børnene har jeg sørget," fortsatte han derpaa. "Selv ejer jeg nu i hele Verden ikke andet, end hvad du ser her – og saa lidt Rejsepenge. Det vil saamænd ikke blive lutter Solskin for hende, Stakkel! Men hun har Mod til alt, – det har hun sagt. Og heldigvis har en Læge jo et Arbejdsfelt allevegne."

"Og hvor agter du ... I ... jer saa hen?"

"Jeg ~~ved~~veed det knap. Til Amerika foreløbigt, ~~—dér,~~ —der har jeg jo været før. Og derfra rimeligvis videre ud i Verden ... til en eller anden lille Ø i Stillehavet maaske ... hvad ~~ved~~veed jeg!"

"Men du gode Gud, Feliks! —Mellem Negere og Vilde!"

"Ja vist, ~~dette er~~ det glade er Vanvid! Jeg ~~ved~~veed det godt! Men jeg er nu en Gangengang gal. Og dog misunder jeg ikke jer andre! ... Lad mig ~~da~~ fare med Fred!"

VI.

Adolf gik tankefuld hjemad. ~~Han gik endda en Omvej — ud og ind ad nogle Sidegader — skønt Aftenen var taaget og mørk. Det var dog ikke alene Afskeden med Vennen, der saa stærkt betog ham. Det var nok saa meget hans egne Forhold og hans eget Ægteskab, der beskæftigede hans Tanker under denne ensomme Vandring. Skønt Aftenen var taaget og mørk, gik han ad en Omvej — ud og ind gennem nogle Sidegader — fordi han følte Trang~~

til at afsvales. Feliks' mægtige glødende Lidenskab, ~~der ligesom~~ havde gjort Luften hed omkring ham, ~~Synet af de opslaaede Kufferter, og Lyden af Hotellets elektriske Klokker~~ — ~~det havde altsammen efterladt en Uro hos ham, der forfærdede ham selv~~ hed; hans Kinder brændte.

Da han endelig naaede tilbage til Mon Coeur og stod ved den hvidmalede Stakitlaage, fandt han for første Gang Pladsen foran Haven noget indskrænket; ~~og det slog ham, hvor legetøjsagtigt lille hele Villaen tog sig ud i Sammenligning med de firetages Huse, der i den senere Tid havde rejst sig rundt omkring den. For første Gang, Ogsaa~~ generede det ham ogsaa denne Aften, at han ~~ikke~~ aldrig kunde tage Frakken af ude i Forstuen; uden at støde Knoerne mod Væggen.

Inde i det inderste, kakkelovnslumre Hjærtetekammer sad ~~hans Kone~~ Leopoldine og syede paa en gammel udtraadt Morgensko. Ogsaa, og skønt dette — ~~ham ellers ikke uvante~~ — Syn ~~stødte ham i Dag. Og til yderligere Uheld gav Leopoldine sig straks til ingenlunde~~ var ham noget uvant, stødtes han deraf, ligesom han følte sig lidt ilde berørt af den temmelig ublidt-ublide Maade, hvorpaa hun straks gav sig til at udtrykke sin Misfornøjelse med hans lange Fraværelse.

"Kære Dina," sagde han med en for ham ualmindelig Bestemthed: "Du maa virkelig pardonnerer mig, at jeg i et saa vigtigt alvorligt Anliggende ikke kan tage Hensyn til Tiden. I det hele ~~....~~ der er noget ubehageligt ~~....~~ noget hæmmende trykkende ... ved saaledes bestandig at vide sig kontrolleret. Du vilde gøre mig en Tjeneste, kære Dina, ved at aflægge den Vane."

Uden ~~Hvorpaa han, uden~~ at ~~lade sig paavirke af den Forbavselse~~ agte paa det forbavsede Blik, hvormed ~~Dina ved disse Ord betragtede ham, idet hun sænkede sin Tøffel ned i Skødet, hans Kone under denne Udgydelse havde betragtet ham,~~ gav ~~han~~ sig ~~derpaa~~ til at redegøre for Resultatet af sit Besøg hos Vennen.

"Der var jo desværre ikke noget at udrette," sagde han med et —forholdsvis mildt beklagende —Skuldertræk. "Det er jo ogsaa saa sin egen Sag at blande sig i den Slags Affærer. Man kan jo — som udenforstaaende — vanskeligt bedømme Værdien af de Bevæggrunde, som — —"

"Jeg haaber da ikke, du vil forsvare —"

"Ingenlunde, kære Dina!—" afbrød han hende, idet han standsede midt paa Gulvet og løftede Haanden med en afværgende Bevægelse. "Jeg mener blot, at man — til en vis Grad — dog er nødt til at anerkende Lidenskabens —og de store Følelsers —Ret."

"Ret?" gentog Dina med sit grove Mæle. "At rende væk fra Kone og Børn, ... og oveni Købet oveni købet for et saadant Fruentimmers Skyld. ~~En Marskandiserdatter!~~"

"Ja, ~~Kære~~kære – man er vistnok noget for tilbøjelig til at overvurdere Standsforskellens Betydning i saadanne Sager. I Kærlighedsaffærer, min Ven, gælder Ungdom og Skønhed nu en Gang mere end selv en Grevindetitel."

Han havde sagt dette med en Antydning af et letsindigt Smil og fortsatte sin Gang over Gulvet, idet han stak begge Hænderne i Bukselommerne og raslede med sine Nøgler.

Dina svarede ~~ham ikke mere. Hun var en baade forstandig, og erfaren Kone, og hun var ikke længe om at begribe, hvad der var stegen hendes skikkelige Adolf til Hovedet. Der blev da heller slet i det hele~~ ikke talt mere om Sagen. Adolf satte sig hen ved Bordet med en Avis, og for første Gang i elleve Aar hvilede der en ~~lummer, tordensvanger~~ Stemning ~~inde i over~~ de fem smaa ~~Hjerterum~~Hjærterum.

VII.

Adolf var ikke langt fra at finde en ~~Nydelse~~Tilfredsstillelse i den uvante Situation. Denne Elektricitet i Luften ~~kildrede~~behagede hans ~~Selvstændighedsfølelse~~Selvfølelse. Han ~~tænkte ved~~sagde til sig selv, at han i Grunden ~~slet aldeles~~ ikke var skabt til en saadan ~~tam~~ og velreguleret ~~Ægtemandstilværelse~~Kontormandstilværelse som den, han førte. Ogsaa i ham var der ~~nemlig~~ nedlagt mægtige Lidenskaber, ~~stærke, ja~~ vilde Drifter, som han maaske i noget for høj Grad havde anstrengt sig for at underkue. Feliks havde ~~indtil en vis Grad Ret~~ikke helt Uret. Ogsaa den, der havde Børn og var gift, havde et Krav at gøre gældende med Hensyn til Personlighedens frie Udfoldelse. ~~Og han for sit Vedkommende var jo — lige saa vel som Feliks — endnu i Besiddelse af sin fulde Manddomskraft. Det var saamænd ikke mange Dage, siden en Dame havde sagt til ham, at han ikke saa' ud til at være mere end femogtredive.~~

Han gav sig kom til at tænke paa ~~denne~~en Dame, — en ung, ~~højbarmet~~ Frøken, der forestod et ~~Konditoriudsalg~~Konditorudsalg paa Vesterbro, hvor han af og til gik ind paa Tilbagevejen fra Kontoret for at faa lidt Konfekt med hjem til ~~Dina og~~ Børnene. Han troede nok at turde sige, at han ~~ikke var denne Dame ganske ligegyldig. Vistnok~~havde gjort et vist Indtryk paa den unge Dame. Visselig havde han ingensinde i sine smaa Tilmærkelser overfor hende forglemt, hvad han skyldte Hensynet til ~~sin Kone, Dina;~~ men han havde dog nogle Gange, naar de var alene i Butikken, tilladt sig en lidt dristig Spøg med hendes Haand, ja ved en enkelt Lejlighed strøget hende ned ad den runde Arm, uden at hun paa nogen Maade havde taget ham ~~noget af dette~~ det ilde op. — —

~~Uvilkaarlig anstillede han en lille Sammenligning mellem denne unge Pige og Leopoldine, hvis grandiose Skikkelse han havde Udsigt til over Kanten af sin Avis. Og for første Gang slog det ham, hvor gammel hun var blevet i den sidste Tid, og hvor graa! Den mørke Vorte paa Kinden, som han i sin Forelskelses unge Dage havde kaldt en Skønhedsplet og endog en Gang skrevet en virkelig vellykket Sonnet om, klædte hende egentlig ikke længer. Og nægtes kunde det jo ikke, at hun undertiden ... endog temmelig hyppigt ... var lidt ... ja egentlig ganske overordentlig urimelig.~~

VIII.

Nu ~~Det~~ ringede ~~det~~ ude i Forstuen; ~~og et Øjeblik efter kom~~. Pigen kom ind og overbragte Fruen Aftenens Post, der bestod af et husmoderligt Ugeblad tilligemed ~~og~~ et Brev, ~~ved~~ Ved Synet af ~~hvilket det sidste blev~~ Dina ~~pludselig blev lidt~~ rød. Med en hurtig Fingerbevægelse fik hun det skjult ~~inde i Bladet~~ under en af Bøgerne paa Bordet; hvorpaa hun – lidt nervøs – gav sig til at ~~forhandle~~ tale med Pigen om nogle Husholdningsanliggender.

~~Adolf var for optaget af sine egne Tanker til, at dette Brev kunde vække nogen Opmærksomhed, endsiges Mistanke hos ham. Derimod sagde han, saa~~ Saasnaart Pigen var gaaet, løftede Adolf Øjnene fra sin Avis og sagde:

"Kære Dina, kunde du ikke vænne dig til at afgøre dine Køkkenforretninger andre Steder end netop i Dagligstuen. Det virker saa ~~uhygge~~ uhyggeligt ... ~~saa indsnævrende~~ ... saa indsnævrende. Et Hjem er dog andet end et ~~Madsted~~ Madskab og et Sovekammer."

"Det kan jeg saamænd gerne ~~gerne~~," svarede ~~hun~~ hans Kone med den hende egne, ophøjede Sindsro, ~~der var hende egen i Livet store Øjeblikke~~. "Men du plejer jo ellers ikke at mangle Interesse for Køkkenaffærer, Adolf ... tværtimod."

"Hvad ~~siger~~ mener du? ~~Hvad gør jeg?~~"

"~~Ja, det~~ Det er da ikke længere siden end ~~i Gaar~~ igaar, at du bad om Lov til at stege Frikadellerne, ... og Husholdningsbogen vil du jo ogsaa helst føre selv."

"Naa ja," svarede han, mere og mere ~~rød~~ blussende. "Jeg vil jo nødtigt, at du skal overbebyrdes, ... ~~det er Sagen!~~ Jeg gør sandelig ikke den Slags Ting for min Fornøjelse, ~~maa du tro~~. ~~Og og~~ det er just ikke smukt af dig at lønne min Opmærksomhed med Spydigheder. I det hele, Dina – du har faaet en Maade at tale til mig paa, som jeg ikke kan finde mig i. Jeg maa paa det bestemteste – –"

Men nu var Dinas Taalmodighed til Ende.

"Nu skal du holde din Mund," sagde hun paa sin ærlige Maade. ~~"Gaa ind paa dit Værelse Jeg vil ikke have dig siddende her og gøre Kvalm"~~ "Vil du blot sidde her og gøre Kvalm, maa du hellere gaa ind paa dit Værelse."

Naar hun talte i denne Tonart, plejede ~~hendes Ord at gøre omtrent den samme Virkning paa~~ Adolf ~~som Synet af Stokken paa en Hund~~, ellers hurtigt at overbevises og afslutte Diskussionen. Men ~~i Dag forvandlede de ham til en Løve~~. ~~Han~~ idag sprang han op og sagde med harmdirrende Stemme:

"Jeg tror, du viser mig ud af mine egne Stuer! Det skulde du dog vogte dig for, ~~lille~~ Dina! Jeg kunde ~~maaske~~ gøre Alvor deraf paa en Maade, som – som du ikke har ~~ventet~~ tænkt dig."!"

~~"Det skulde du virkelig gøre, lille Adolf," Skønt han sagde de sidste Ord efter en Kunstpause og med mystisk Betoning, svarede Dina, atter fuldkommen rolig. "Det vilde vist gøre dig godt."~~ endog med et Smil:

"Du gør mig jo helt bange, Adolf!"

"Du behager at spøge, tror jeg. Du beroliger dig maaske med, at jeg aldrig vil ~~kunne~~-faa over mit ~~Hjerte~~ Hjærte at ... foretage ~~et saa noget~~ afgørende Skridt. Men du kender mig ikke-, Dina! Jeg vil sige dig ~~det~~, – jeg er frygtelig, naar jeg tirres. Jeg kender da intet Hensyn~~---~~, anerkender ingen Skranker! – –"

~~"Du tager fejl, lille Adolf! Jeg tror dig virkelig i Stand til alt. Men netop derfor siger jeg igen: du skulde en Gang prøve det. Du har maaske godt af at lufte dig lidt."~~

~~"Og det siger du!"~~

~~"Ja—hvorfør ikke?"~~

~~Adolf blev tavs. Dina's sfinksagtige Ro gjorde ham mistænksom. Med ét huskede han Brevet, som hun paa en saa underfundig Maade havde skjult i Avisen,—og han blev stiv og bleg som et Lys.~~

~~"Dina! ... Du har vel ingen Hemmeligheder for mig, skulde jeg tro? ... Hvorfor ser du saadan paa mig? ... Hvad Han var det for et Brev, du gemte før? ... Du bliver rød! ... Hvor er Brevet? Jeg forlanger at se det!"~~

~~"Du forlanger—"~~

~~"Ja, straks! ... Jeg har Ret dertil. Svar mig! Hvor er det?"~~

~~"Nu, har du virkelig Ret dertil, saa ... Værsgo'. Her er det. Det er et Kabinet's Fotografi af mig og Tulle. Du har jo saa længe ønsket at faa et nyt Billede af os. Du skulde egentlig først have haft det til din Fødselsdag paa Torsdag ... Men nu har du faaet din Vilje en Gang."~~

~~Var Adolf faret op som en Løve, faldt han ned igen paa Stolen med et Udtryk, der virkelig mest af alt mindede om et Faar. Med frembrydende Taarer i sine ærlige Øjne strakte han—efter en kort Kamp med sig selv—begge sine Hænder frem traadt et lille halvt Skridt hen imod hende ~~over~~, og for at give sine Ord forøget Vægt tog han en Bog fra Bordet og sagde: løftede den over sit Hoved. Men herved aabenbares det Brev, som Fru Dina saa behændigt havde skjult der, og dets rosenfarvede Konvolut bragte ham til at studse.~~

~~"Hvad er det for et Brev?" spurgte han.~~

~~"Det er mit ... det skal du ikke bekymre dig om."~~

Men den Ilfærdighed, hvormed Fru Dina, lagde sin Haand over Brevet, for at han ikke skulde læse Udskriften, og derefter puttede det i sin Kjolelomme, gjorde ham mistænksom.

"Det forekommer mig, at du faar saa mange Breve i den senere Tid, Dina?"

Og da hun intet svarede, vedblev han:

"Jeg haaber da ikke, du har nogen Hemmelighed for mig. Fra hvem er det Brev?"

"Det siger jeg dig ikke."

"Se se! Og naar jeg nu forlanger det? Jeg er dog vel din Mand og Herre her i Huset. Hører du? Jeg forlanger at se det Brev."

"Du forlanger –!"

"Ja, jeg har Ret dertil. Du har gjerne villet være eneherkende her i Huset, Dina, men der skal fra idag ske en Forandring heri! Og nu fordrer jeg til en Begyndelse, at du lader mig se det Brev."

"Ja ja – har du Ret dertil – saa værsgo! Her er det. Det er forresten blot et Fotografi af mig og Tulle. Du har jo længe ønsket at faa et Billede af os. Du skulde først have haft det paa Torsdag til din Fødselsdag – men nu har du faaet din Vilje en Gang."

"Nu – hvorfor tager du det ikke?" vedblev hun, da Adolf blev staaende foran hende uden at modtage Brevet.

"Dina!" fremstammede han; hans Læber bævede, og hans Øjne stod fulde af Taarer. Og pludselig greb han angergiven hendes Haand og bedækkede den med Kys: "Dina, – kan du tilgive mig?"

~~IX.~~

Den følgende Morgen ~~saas~~spaserede Adolfs lille, trivelige Skikkelse atter ~~at~~spaserelykkeligt smilende ind ad Gammel Kongevej med den respektindgydendeærefrygtsindgydende Dokumentmappe under Armen og den lille Skolepige ved Haanden. Om Eftermiddagen, paa Hjemvejen fra Kontoret, gik han ind i Konditori-Udsalget paa Vesterbro ~~for at faa en dobbelt Portion af den sædvanlige Konfekt med hjem til Dina og Børnene;~~ og da ~~den højbarmede Frøken~~Jomfruen netop var ene i Butikken, satte han sig et Øjeblik ned ved Disken ~~og for at passiare lidt med hende, og ved Bortgangen~~ klappede han hende ~~ved Afskeden~~ faderligt paa ~~Overarmen~~Armen.

Ved Middagsbordet sagde Dina, der havde tilbragt Formiddagen ved sit Skrivebord, beskæftiget med et langt, moderligt ømt Formaningsbrev til en ung, teologisk Student, som een Gang ugentlig fik gratis Middagsmad hos dem, og hvis Lidenskaber var bleven opflammet af Fru Dinas anselige Person:

"Jeg har tænkt paa, Adolf, at naar din forhenværende Ven Feliks nu skriver dig til – hvad han rimeligvis gør – saa burdebør du slet ikke svare ham. Det vilde vistnok ogsaa være rigtigst, om du overalt – til dine Bekendte og oppe i Ministeriet – lod dig forlyde med, at du har afbrudt enhver Forbindelse med dem.ham. Det kunde ellers let skade dig i din Karriere."

"Meget rigtig, lille Dina! Det har jeg netop selv tænkt paa. Mennesker som Feliks er i Sandhed farlige. ~~Den Slags rodløse Eksistenser~~ Saadanne Folk uden al Selvbeherskelse er i Grunden mere samfundssødelæggende end de egentlige Forbrydere. De har virkelig deres sande Hjem blandt Negere og Vilde."

Og Adolf holdt Ord. Skønt Feliks fra det fjærne sendte Brev paa Brev (~~som han flittigt gennemlæste~~), besvarede han dem ikke. Han var en rettænkende Mand. For-nylig er han da ogsaa bleven udnævnt til Ridder af Dannebrog forfremmet, og det er hans Haab, at han inden ret længe vil kunne overraske Dina ved at møde med den længselsfuldt ventede lille Roset i Knaphullet.

Saaledes var, er og forbliver i al Evighed, den agtværdige Mand Adolf.